

POȘTA REDACȚIEI

VIOREL BURLACU. Un text contradictoriu (*Divorț de probă*). Categorie alerte spirituale, neastîmpăr, cultură, sensibilitate modernă, simț scenic, nerv. Problematică actuală. Ni se pare că este un text care, cu unele clarificări, și-ar găsi locul și pe foaia tipărită, și pe scenă. Deocamdată este prea fragmentat, mai conform televiziunii decît teatrului. Sînt prea multe planuri pe care se desfășoară acțiunea (real, retrospectivă cu personaje reale, retrospectivă cu personaje fictive, anticipație reală, anticipație „științifico-fantastică”, „teatrul în teatru” aducînd o altă notă aparte), și atunci succesele schimbări ale cheii convenției apar mai anevoioase spectatorului. Nu opinăm pentru o bogată amputare a planurilor, ci pentru precizarea lor. Deși are haz, intervenția lui Napoleon nu face corp comun cu restul lucrării, personajul imperial neavînd „pendant” în structura nici unui alt personaj.

Regretăm că startul atîta de scenic al textului (rezolvarea prin joagăr a partajării mobilierului) nu face decît să reciteze secvențele unui film german („Dubla Lotte”) de acum cîțiva ani; iar textul dumneavoastră mai are apropiere de nedorit cu farsa lui Max Frisch (tot un act) *Marea furie a domnului Hotz*.

După limpeziri și după expulzarea corpurilor străine — e cazul să reluăm în discuție textul.

COSTEL IONESCU. Textul înaintat redacției este interesant, axat pe o problemă bătătorită, totuși actuală prin acuitatea ei. Dacă actul I manifestă o elevată încărcătură de idei, în celelalte, contribuția intelectului e mai redusă și așezată pe locuri destul de comune. Neașteptat de săracă e imaginea catastrofei nucleare din actul II. Scena așteptării elicopterului are rădăcinile bune, dar e fructificată doar pe jumătate. Surprinderea în flagrant delict a Laviniei e paralizantă planului de idei: introduce o falsă cauzalitate în determinarea spre absolut a eroului.

Ideea poetică a personajului masculin e inedită; ideea omului negru (și întruparea lui scenică) ni se pare însă mult mai puțin fericită. Nu e suficient de convingător justificată renunțarea la sinucidere a lui Amos, iar hotărîrea lui finală — simularea șubrezirii minții, spre

a-și zăgăzui niște secrete capitale într-o lume strîmbă — aminteste ba de *Henric al IV-lea* a lui Pirandello, ba de *Călător fără bagaje* a lui Anouilh, ba de *Fiziicienii* lui Dürrenmatt.

Partitura personajului feminin e îndejuns de schematică, ea neavînd practic alt rol decît de a impulsiona monologul de trei acte al personajului masculin.

Nepotrivite contextului replici ca „Ascultă-mă pe mine, Lavinia, ăla care le-a gîdit a avut minte, nu dovleac!”.

Propunem: ori continuarea lucrului pentru întărirea elementelor mai subrede, ori reducția spre o substanțială piesă a genului scurt. „Ori să se revizuiască...”
Primiți?

FLORIAN CREȚEANU: Piesa dumneavoastră (*Întîlniri în primăvară*) ne-a cîștigat prin dragostea față de trecutul glorios al luptelor noastre revoluționare, prin amplitudinea inspirației, prin exactitatea surprinderii momentului social, prin seva unora dintre personaje. Ni se pare insuficient realizată partitura corului. Regretăm că în actuala formă, piesa este incompatibilă unei transpuneri scenice. Nu se ține seama de faptul că o scenă este totuși un spațiu limitat (cel mai adesea foarte limitat), pe care, în ciuda actualei dezvoltări a scenotehnicii, este absolut imposibil să coexiste atîtea locuri de joc (mai ales că implicați locuri de joc, care, spre a fi explicate, nu pot fi expediate printr-un singur element concludent — fumaarul Sălii Palatului, piața prefecturii de Teleorman, incinta aceleiași prefecturi, parcul orașului etc.). În jurul fiecăruia dintre aceste locuri de joc hiperabundă personajele (spectacolul necesită cel puțin o sută de oameni), mase practic greu de evacuat vertiginos, spre a nu poticni acțiunea care sare de la un decor la altul.

Sugerați ca acțiunile unor tablouri întregi să fie filmate; vă dați seama ce volum de muncă și ce deviz enorm ar însemna asta pentru posibilitățile unui teatru?

Ideea filmului o vedem altfel: folosind piesa dumneavoastră ca punct de plecare pentru un scenariu cinematografic, în care, sacrificîndu-se din dialog, s-ar putea însă păstra amplexarea și fluenta acțiunii.

Mihai Dimiu